

Kapitola 1

Kradla jsem se přes zahradu u domu Anhiných rodičů. Perutě na mých zádech s každým nádechem nesnesitelně bolely a byly tak těžké, že mě tlačily k zemi. Okolní tma mi připadala strašidelná, a nic jsem si nepřála toužebněji, než přejít těch několik bloků k domovu a nechat se ukonejšit od svých rodičů. Můj malý bráška Jake by mi vyprávěl nový vtíp nebo by mi předvedl svou nejnovější hru na detektiva. Úplně všechno ve mně křičelo po téhle obyčejné všednosti. Tolik jsem ji chtěla zpátky!

Nechtěla jsem se plížit v noci po cizí zahradě! Jenže jsem neměla na výběr. Cestu jsem našla jako nic, zahradu jsem důvěrně znala. Anh a já jsme tady v téhle umělé zenové oáze, kterou si tu zřídili její rodiče, trávily jako děti spousty času. Japonská zahrada – uprostřed Londýna. To samo o sobě by nebylo až tak divné. Ale když jsem bývala malá, připadala jsem si tu jako v jiném světě. Místo obyčejného trávníku tudy vedly pečlivě zarovnané štěrkové cestičky, místo růží voněl ve vzduchu sladký jasmín, a na jaře se na nás jako sníh snášely bledě růžové okvětní plátky japonských třešní. Z bambusových trav se zdvihali tma-vočervení draci ze dřeva a po kulatých nášlapných kamenech se dalo projít ke stromovému domku, který trůnil vysoko v koruně rudolistého javoru v podobě miniaturní japonského chrámu.

Rozvážně jsem kladla nohy na náslapné kameny, abych neporušila jemné vlnky vyryté do šterku. Koneckonců jsem nechtěla nikoho upozorňovat na to, že domek na stromě není už opuštěný jako v posledních letech.

„Riley!“ zvolala jsem do tmy tlumeným hlasem. Neměla jsem tušení, jestli tu vůbec je. Neviděla jsem ho od chvíle, kdy dříve této noci s mou pomocí utekl z Darlighten Hall. Nevěděla jsem, jestli se mu vůbec podařilo uniknout Stříbrným perutím. Nesledovali ho? Nepodařilo se jim ho chytit a odvést zpátky do cely? Nedostalo se mu od nich další dávky týrání? Kdyby ano, veškerá námaha té noci by byla vyšla nadarmo. Už proto tu Riley musel být! Prostě musel!

Už jen proto, že jsem tuhle nejistotu nedokázala snášet už ani vteřinu.

„Riley!“ zavolala jsem znovu, tentokrát o něco hlasitěji. Podívala jsem se vzhůru k domku na stromě – ale nic se tam nepohnulo. Chopila jsem se provazového žebříku a zatahala za něj. Dřívka příčlů se mi s praštěním sesypala na hlavu.

„No výborně,“ zavrčela jsem, mrskla zchátralým žebříkem o kmen a vzhlédla zpátky do koruny stromu. „A co teď?“

„K čemu máš křídla?“ připomněl mi za zády hrubý hlas. Otočila jsem se s hrůzou a zároveň s úlevou.

„Zbláznil ses?“ vydechla jsem a přitiskla si ruku na srdce. „Proč se za mnou plížíš jako duch? Málem jsem umřela strachy!“ Ohnala jsem se po něm a nato jsem se mu s chvějícíma rukama vrhla kolem krku.

Veškeré napětí posledních hodin bylo jedním rázem pryč. Zalila mě vlna nesourodých pocitů a já nevěděla, jestli mám plakat bolestí, smát se úlevou nebo křičet strachy. Nevěděla jsem, jestli jsem šťastná, že jsem utekla Lucienovi, nebo jestli jsem se tím

jen vrhla vstříc vlastní záhubě. To všechno mi burácelo v hlavě tak, že jsem se už jen sotva držela na nohou. Tiskla jsem se k Rileymu a celým mým tělem začal brzy otrásat mocný vzlykot.

„Šššš, Thorn,“ šeptal mi do ucha jeho nezaměnitelný drsný hlas. „Je to dobré. Tady jsme v bezpečí.“ Jako tolikrát předtím mě konejšivě pohladil po vlasech. „Hned se můžeš poddat slabosti. Hned to bude dobré, ale nejdříve se musíme dostat tam nahoru.“ Odtáhl mě od sebe, aniž by mě pustil z náručí, a ukázal na stromový domek.

Hystericky jsem se zasmála. „Žebřík je rozbitý! Jak se tam chceš...“

Riley jen zavrtěl hlavou a drnkl mi prstem do perutě. „Použij je, Thorn. Žádný žebřík nepotřebuješ.“

„Už s nimi nemůžu hnout,“ prohlásila jsem utrápeně. „Strašně mě bolí. Já...“

Chápavě se na mě usmál. „Není divu. Vážně jsem si myslel, že bude po tobě, když jsem viděl, jak ses vrhla z toho balkónu. To byla vážně pošetilost!“ Potom na mě mrkl: „Ale vypadalo to zatraceně skvěle!“

Zakašlala jsem. „Co? Moje málem smrt vypadala skvěle, jo?“

Riley se zešíroka zazubil, což jeho výraznému obličejí ubralo na tvrdosti. „Jo. Zář tvých perutí na nočním nebi – to bylo fakt něco. I když jsem se sám snažil spasit holý život, nemohl jsem jinak než zůstat stát a civět na tebe. Nejsi... právě nenápadná, to je jisté.“

„Zářivě rudé perutě nejsou zrovna praktické, když se člověk chce schovávat,“ dala jsem mu za pravdu.

„Proto teď musíš tam nahoru – tam, kde tvoje perutě nikdo neobjeví.“ Jemně mě postrčil a kývl směrem ke stromu: „Tak rychle. Nahoru!“

Rozpřáhla jsem perutě a dobře přitom věděla, že tím na sebe upozorním všechny Stříbrné perutě široko daleko.

„Ale co bude s tebou?“ zaváhala jsem s pohledem na spálené zbytky jeho perutí. S těmi už zaručeně nikdy létat nebude.

Riley sledoval můj pohled a pohrdavě si přejel po zjizvených zbytcích křídel. „Žádný strach. Já se nahoru dostanu,“ ujistil mě. „Na to mi stačí pořádný skok. „Dolů to bude horší – když nemám perutě, abych přibrzdil pád.“ A jako by to bylo něco, co bude řešit, až to přijde, lehce poklesl v kolenou a jediným mocným výskokem se katapultoval vysoko do koruny stromu. Jako kavalír mi přidržel otevřené dveře potažené bílým hedvábím.

„Tak pojď, vypadá to tu vážně útulně.“

Protočila jsem oči. Vážně útulně... , to bych zrovna neřekla. Jestli jsem si dobře vzpomínala, bylo nám tam nahoře dost těsno už jako dětem. A děti už jsme s Rileyem rozhodně nebyli. K tomu jsem věděla, že perutě nejsou právě praktické, pokud jde o úsporu prostoru. Stříbrné pruhy vycházejícího slunce na obzoru mě však donutily už na nic nečekat. Jedním bolestivým úderem křídel jsem se vznesla do vzduchu a pramálo elegantně se svalila ke dveřím vedle Rileyho. Pak jsem si přitáhla perutě těsně k zádům a přikrčila se do příliš malého otvoru.

„Domove, sladký domove,“ zamumlala jsem s pohledem na pavučiny visící ze stropu.

Riley zaznamenal mou skepsi a přezíravě smetl pavučiny rukou. Pak se usadil ke stěně a vytáhl zpod kabátu elektrickou hůl.

„Odkud to máš?“ zeptala jsem se a pokynula ke zbrani.

„Usmívala se na mě ze zadního sedadla jednoho auta v Darlighten Hall. Myslel jsem, že by se mohla ještě hodit,“ vysvětlil stručně a uvolněně si natáhl nohy před sebe, přičemž se málem opřel chodidly o protilehlou stěnu. Klidně, jako bychom nebyli

na likvidačním seznamu Stříbrných perutí, které jsou nám nejspíš už dávno v patách, ale jen vysedávali o přestávce na školním dvoře, vytáhl z kapsy u kalhot balíček žvýkaček a nabídl mi. „Sedni si, a pak mi můžeš vyprávět, co tě přivedlo na ten šílený nápad vysvobodit mě z Darlighten Hall. Víš vůbec, cos provedla?“

Jelikož jsem žvýkačky ignorovala, vzal si jednu sám a balíček zase schoval. Začal žvýkat a přitom si mě tázavě měřil. Pod jeho zkoumavým pohledem jsem se necítila dobře. Věděla jsem, co jsem provedla? Vlastně ne. Věděla jsem jen, že jsem měla zkrátka pocit, že nemám na výběr nic jiného. Tak jako i teď, kdy jsem neviděla jinou možnost než se také usadit na zaprášenou podlahu.

V křídlech mě bolelo, když jsem se opřela o stěnu proti Rileymu.

„Myslím, že jsem si je asi poranila!“ zašeptala jsem a bázkivě se pohládila po rozpukavých šupinkách podobných pírkům.

Riley se trochu naklonil mým směrem. Věděla jsem, že tma jeho zraku nijak nevadí. „Opravdu už jsi jim dala pořádně zabrat. Vypadají ještě hodně křehce. Překvapuje mě, že jsi na nich vůbec dokázala létat.“ Jeho pohled zvažněl: „Mohla jsi umřít, Thorn.“

„Ale já přece neměla na výběr!“ ospravedlňovala jsem se, protože jeho hlas zněl vyčítavě. „Představení jsou tu, a Kane je v pořádné bryndě, protože nejenže ho rozčilujete vy rebelové, ale navíc se v Londýně objevilo dalších několik polobytností. Měla jsem hrozný strach, že tě využije k tomu, aby dal Představeným najevo svou moc a kontrolu.“

Riley praskl žvýkačkovou bublinu. „Počkej, počkej... jaké polobytnosti? O čem to mluvíš?“ Navzdory pozdní hodině se

zdálo, jako by byl najednou úplně čilý. Viděla jsem, jak mu v hlavě víří myšlenky.

Mávla jsem rukou: „Já netuším, Riley. Nevím, kdo ty polobytosti jsou, ale tvrdí, že jsou moji bratři. A taky že jsou synové Arika Chroma. Kanovi to nahání strach. Aspoň Nyx to tvrdila.“

Rileyho výrazné rysy se zatvrdily. „Nyx nesmíš věřit ani slovo. Moc... ráda hraje falešnou hru, aby dostala, co chce. Byla taková odmalička.“

„Vlastně to znělo docela přesvědčivě. Dokonce mi přiznala, že by chtěla získat Luciena zpátky.“ Polkla jsem. Zapudila jsem pomyšlení, že teď po mém útěku by tohoto cíle docela klidně mohla dosáhnout. Ale bolest mi v hrudi zůstala.

Riley praskl další bublinu, než odpověděl. „Já Luciena viděl. S tebou.“ Zaváhal a trochu se na podlaze stromového domku zavrtěl, jako by hledal pohodlnější polohu. „Znám ho už od doby, kdy jsme byli malí kluci, a dokážu číst v jeho pohledech, Thorn. Lucien chce tebe.“ Podíval se na mě, jako by ode mě očekával nějakou reakci.

„Jak to myslíš? Chceš snad říct..., že je do mě zamilovaný?“

Riley se zazubil. „Ne. Tak jsem to nemyslel. Chci říct, že Lucien... si tě nárokuje pro sebe. Že... mu patříš. To tím myslím. Chce tě – protože mu podle zákonů Stříbrných perutí patříš.“

Rileyho slova o tom, že jsem pro Luciena důležitá, ve mně probudila vzpomínky na jeho polibky. A na to, jak krásný byl pocit být mu nablízku. Ale to už teď byla jen minulost...

Hořce jsem se zasmála. „Možná mě chce nazpět, v tom můžeš mít pravdu, Riley, ale určitě je to jen proto, aby se mi pomstil. Mimo jiné za to, jak důkladně jsem mu na našem útěku naložila tou elektrickou holí.“ Ukázala jsem na zbraň vedle něj.

„To je docela možné,“ odhrnul si Riley z čela dlouhé vlasy a zamyšleně se na mě zadíval. Zajel si rukama pod zmrzačené perutě a ohmatával si kůži pod košilí. „Nemáš ponětí, jaké to je, když ti tělem projede elektrická rána.“ Na tváři mu vyrostl stín, hlas jako by mu zhrubl bolestí. „Jsi ochromená, bezmocná, a k tomu máš pocit, jako by ti zabořil zuby do masa jedovatý had.“ Svá slova ještě zdůraznil pohybem ruky, ale já mu rozuměla úplně přesně.

Udělal se mi zle. Jak jsem jen mohla provést Lucienovi něco takového?

„Proud ti projede tělem jako blesk. Všechny svaly se ti stáhnou do křeče, máš pocit, že hoříš...“ Vyhrnul si košili a já navzdory přítími v našem úkrytu viděla, jak se mu pod perutěmi rýsují světlé jizvy. Připomínaly rozdvojené toky řek, které se vsakovaly přímo nad opaskem. „Že Lucien po tvém útoku tak rychle zase vstal... dokazuje, jak strašně byl odhodlaný tě zadržet, Thorn.“

„Nás,“ opravila jsem ho. „Chtěl zadržet nás. Ne mě. To tys byl nakonec zajatec.“

Riley vytáhl z balíčku další žvýkačku, rozbalil ji a vyměnil ji za tu, kterou měl v puse. Teprve pak se na mě znovu podíval. „O mě se nestaral, Thorn. Dnes v noci, u těch dveří, mě nezadržel. Zajímáš ho jen ty.“

„Třeba ti prostě nestačil. Byl... zraněný,“ snažila jsem se Lucienovo chování nějak zdůvodnit, ale Riley jen vrtěl hlavou.

„Vypořádat se s mrzákem jako já by byla pro Luciena Yorka hračka. Říkám ti, Thorn: On mě nechal jít – protože jsem pro něj nebyl tak důležitý jako ty.“

Chtěla jsem mu dál odporovat, Riley se však předklonil a položil mi prst na ústa. Kývl bradou směrem k domu Anhiných rodičů. Za jedním z oken se rozsvítilo světlo.

Věděla jsem, že za tím oknem je Anhin pokoj. Cítila snad moje nejlepší kamarádka, že jsem nablízku? Cítila, jak toužebně si přeju ležet místo tady ve špinavé boudě u ní na pohovce? Špičkat si s ní o klucích, a sice ne o těch, co se mě pravděpodobně snaží zabít, ale o těch, které bychom rády líbaly – což v mém případě, jak jsem si musela chtít nechtít přiznat, bohužel vyšlo nastejno.

Rileyho prsty na mých rtech byly hebké na dotek a připomínaly mi, jak celá tahle pomatená záležitost vlastně začala. Tenkrát si osvojil ten podivný návyk neustále mě zatahovat do tmavých zákoutí školní budovy a umlčovat všechny moje protesty tím, že mi zakrýval pusou.

Zřejmě si na to vzpomněl i on, protože teď poněkud rozpačité dal konečně ruku stranou.

„Za chvíli bude světlo,“ zašeptal. Jeho hrubý hlas zněl unaveně. „Víme vlastně, co teď bude dál?“

Pokřčila jsem rameny. Jen tak si stejně jako Anh vstát, nasnídat se a užívat si prázdnin, to v našem případě nepřípadalo v úvahu.

„Musíme odtud pryč. Nemůžeme se věčně schovávat v budce na stromě,“ odušila jsem.

Riley přikývl a u úst mu tiše praskla žvýkačková bublina. „Můžeme to zkusit v tom starém knihkupectví.“

„Nemůžeme. To bude zaručeně první místo, kde nás bude Lucien hledat.“

„Ten úkryt Shades přece nemůže znát. Nikdo ho nezná. Dokonce ani Magnus.“

Byla jsem ráda, že je tma, protože – tedy aspoň jsem v to doufala – skrývala můj rozpačitý ruměnc. „Já se... obávám, že si budete muset najít nějaký jiný úkryt,“ přiznala jsem. „Lucien mě sledoval, když jsem... chtěla Conrada a ostatní varovat.“

„Tys ho dovedla k nim?“ Výčitka v jeho hlase se nedala přesechnout.

„Ne!“ bránila jsem se. „Tedy... ano, když to formuluješ takhle, vlastně jsem k nim Luciena dovedla..., ale on jim nic neudělal. Jsou v pořádku..., tedy aspoň pokud je mi známo.“

„Krucí, Thorn!“ Riley si nakvašeně projel rukou své přerostlé dlouhé vlasy. „Měla jsi dávat větší pozor!“

„Jo?“ Jeho výčitka mě rozčílila – nejspíš proto, že jsem sama dobře věděla, že má pravdu. „To je zajímavé, že to říkáš zrovna ty!“ Šlehla jsem po něm vzteklým pohledem: „Nebyls to náhodou ty, kdo mi v pravé poledne uprostřed Londýna musel předvádět, co všechno Stříbrné perutě dovedou? Tvoje bezstarostnost byla to první, co na nás Luciena a jeho muže upozornilo.“

Rileyho rysy se zatvrdily. Zdvihl z podlahy větvičku a začal ji otáčet v prstech. „Můžeš mi věřit, Thorn, že za tuhle... *bezstarostnost* už jsem drazě zaplatil.“

Srdce mi krvácelo, jak strašně mi ho bylo líto. Nechtěla jsem mu přece ublížit. Proto jsem se posunula po podlaze a posadila se vedle něj. Konejšivě jsem ho vzala za ruku a položila mu hlavu na rameno. „Všechno mě to strašně mrzí, Riley,“ zašeptala jsem. „Cítím za to vinu, ale dodnes vlastně nechápu, proč jsi to udělal. Celou tu dobu se musím ptát, jestli to byla moje vina, nebo...“

„Nebyla to tvoje vina, Thorn,“ ujistil mě a otočil se tak, abych mu viděla do očí. „Nikdy bych ti nedával za vinu, co se stalo. To já jsem to měl vědět. V Londýně není člověk nikde v bezpečí. A dědictví světla nám dovoluje snadno sledovat příslušníky svého rodu. Proto jsme byli Shades a já pořád ostražití. Pořád ve střehu.“

Přes hedvábím potažené stěny stromového domku si prorazily cestu první sluneční paprsky a zalily všechno teplým světlem.

Pouze Rileyho spálené perutě jako by na třpyt nového dne nemohly dosáhnout. Čněly mu nad rameny tmavé a mrtvé.

„A proč jsi toho dne v té ostražitosti polevil?“ zeptala jsem se a něžně ho pohladila po perutích. Neucukl. Nevěděla jsem, jestli mu to není nepříjemné. Jestli přitom necítil bolest. Anebo už na nich necítil nic?

„Chtěl jsem na tebe udělat dojem,“ přiznal tiše a zavrtěl hlavou sám nad sebou. Pak sevřel mou ruku v dlani, jako by chtěl mé něžné doteky zastavit. „Chtěl jsem...“ trpce se usmál, „se před tebou vytáhnout.“

„Proč?“

Rileyho hrubé zasmání bylo stejně hřejivé jako první sluneční paprsky. Podíval se na mě, jako by se divil. „Proč?“ zopakoval mou otázku. „Copak to není jasné, Thorn?“ Pomalu propletl prsty s těmi mími. „Pamatuješ si ještě, jak jsem se tě ptal, koho z Shades máš nejradši?“

Protočila jsem oči, protože to jsem si pamatovala vážně dobře. „Na to ses mě tenkrát vůbec nemusel ptát. Chvilí nato jsi celé třídě, včetně paní Shepherdové, dal celkem jasně najevo, že můj nový přítel jsi *ty!*“ Musela jsem se té vzpomínce usmát a lehce ho štouchla špičkou boty do nohy.

Riley se zasmál a dal mi paži kolem ramen, jako tehdy, když si mě právě takhle odvedl do třídy. „Nemohl jsem přece riskovat, že si vybereš Sama nebo Conrada nebo ještě hůř – Garreta. Vidět tě s někým jiným by mi zlomilo srdce.“

„Blbečku,“ zahihňala jsem se. „Ale nechápu, co má tohle společného s tím dnem u Buckinghamského paláce.“

Riley se dál usmíval. Pohladil mě po rameni a podíval se mi do očí. Jeho duhovky byly nepřírozně tmavé. Jasně ukazovaly na jeho původ ze Stříbrných perutí, přestože jim chyběl ten

tajuplný lesk, co měl v očích Lucien. „Má to s tím společného úplně všechno, Thorn,“ zašeptal a sklonil se blíž ke mně. „Byl jsem lehkovážný, chtěl na tebe udělat dojem, protože..., protože tě mám rád.“ Krátce zavřel oči, než se na mě znovu podíval. „Vím, že jsem jen zmrzačený rebel od Stříbrných perutí bez budoucnosti. A ty jsi Lucienova příslibená. Ale přes to všechno chci, abys to věděla.“

Něžný polibek, který mi vdechl na rty, byl pryč, než jsem stihla nějak zareagovat. Riley se odtáhl, sundal mi paži z ramene a odsedl si ode mě dál. Nezdálo se, že by očekával odpověď, ale já měla přesto pocit, že bych na to měla něco říct.

Jenže co? Jak mu mám říct, že jeho city neopětuji? A že moje srdce tluče právě pro toho, kdo ho tak krutě potrestal a připravil ho tím jednou provždy o peruté? Jak by jen mohl pochopit, že jsem se vzdor všemu rozumu zamilovala do muže, který se nás teď rozhodl lovit?

„Riley, já...“

Znovu mě umlčel dlaní. „Teď nic neříkej. Ber to, co jsem ti řekl, prostě jako fakt. Nebo jako poděkování za mou záchranu.“ Zvolna spustil prsty z mých rtů. „Nikdy bych si nepomyslel, že jsem pro tebe tak důležitý, abys pro mě takhle riskovala.“

„Jsi můj přítel!“ připomněla jsem mu. „Pro přátele člověk prostě riskuje! Ale jestli honem nevymyslíme, kam teď jít, bude celý tenhle náš pokus o útěk jen jedna ohromná chyba.“

Přikývl. „Jo. Nepředpokládám, že by se Lucien ještě někdy hodlal postarat, abych měl v cele pohodlí.“

Zpozorněla jsem: „O čem to mluvíš? Jaké pohodlí?“ Vzpomněla jsem si, jak mě překvapilo, že má Riley sklepní celou zařízenou nábytkem, ale po tom šíleném útěku se mi to úplně vykouřilo z hlavy.

„Po tom, jak jste se oba objevili u mě v cele – a Lucien a já jsme se chytili...“

„Tuhle pitomou rvačku mi ani nepřipomínej! Radši mi vysvětlí, co to má společného s nábytkem!“

Riley v obraně zdvihl dlaně. „Dobře, dobře. Máš pravdu. Byla to hloupost. Zle jsem si přitom poničil i ty ubohé zbytky perutí, co jsem ještě měl.“ Mrkl na mě a nechal prasknout obrovskou žvýkačkovou bublinu. „Ale udělalo mi to dobře, to mi můžeš věřit. Dal jsem mu přece pořádně na frak, nemám pravdu?“

Pohled na Lucienovy tmavé podlitiny jsem měla před očima doteď. A s nimi i vzpomínku, jak mě donutil, abych mu ošetřila velkou ránu ve stříbrných šupinkách..., vůni jeho kůže, jeho pohled, když jsem se ho schválně dotýkala hrubě...

„Zranils ho,“ přiznala jsem a pokusila se ty obrazy vyhnat z hlavy. „Jsi teď spokojený?“

„Trošku.“ Protáhl se a založil si ruce za hlavou. „Ale myslím, že Lucien po té rvačce asi opravdu nebyl ve své kůži, protože proč by mi jinak nechával najednou přinést postel, stůl a židli? Dokonce jsem dostal nějaké knížky a žvýkačky. S tím jsem vážně nepočítal.“

Zhluboka jsem se nadechla. Stromový domek mi najednou připadal příliš těsný. Potřebovala jsem vzduch, potrebovala jsem být na chvíli sama. Potřebovala jsem uvažovat. Je možné, že Lucien se opravdu postaral o Rileyho jen kvůli mně? Že to myslel opravdu vážně, když mi sliboval, že se postará o jeho bezpečí?

Posbírala jsem se z podlahy a prohnětla si ruce. Musela jsem okamžitě ven!

„Thorn? Co...?“

Když ke mně Riley natáhl ruku, uhnula jsem před ní.

„Měli jsme dohodu,“ zamumlala jsem a klopýtala jsem ke dveřím. „Lucien a já, myslím. Moje poslušnost – za tvoje bezpečí.“

Rozrazila jsem dvířka a rozpráhla perutě.

„Thorn!“ varoval mě Riley a pokoušel se mě zadržet. „Vrať se hned dovnitř!“

V hlavě mi vířil tisíc myšlenek. A všechny patřily Lucienovi. Vzpomínky na něj se mísily s představou, co mi teď asi provede za mou zradu. Zaklonila jsem hlavu a s úlevou zhluboka dýchala, zatímco mi větřík příjemně ochlazoval zapocené vlasy na šíji.

Takže Lucien dodržel slovo? Skutečně se hodlal postarat o Rileyho ochranu? A i kdyby ano, dokázal by se v té věci prosadit proti svému otci?

Protřela jsem si unavené oči. Tohle všechno byl nesmysl! Na podobné otázky už bylo pozdě. Už jsem si vybrala. Luciena jsem zradila, oklamala a jeho klan připravila o rebely. To mi nikdy neodpustí. Protože cenou, kterou žádal, byla moje poslušnost. Za moje a Rileyho bezpečí. Cenou, kterou jsem nebyla připravená zaplatit.

Cítila jsem, jak se mi po tvářích rozběhly slzy horké jako oheň. Cítila jsem na rtech jejich sůl. Byla mi zima a zvedla jsem perutě vstříc vycházejícímu slunci. Jejich rudá zář musela být z daleka viditelná pro každého, kdo nebyl člověk, ale mně to bylo jedno. Potřebovala jsem teplo, protože moje srdce náhle obalila tlustá vrstva ledu.

„Jsou perutě tvých bratrů stejně nápadné jako ty tvoje?“ ozval se z domku Rileyho hlas. Cítila jsem, jak se přibližuje. Cítila jsem, jak za mnou vztahuje paže, ještě dříve, než se mě skutečně dotkl. Přesto jsem sebou trhla, když se mi žilami rozlilo teplo

jeho těla. Teplo, které bych si tak ráda vychutnala, ale které mi současně bolestně připomínalo konejšivě objetí úplně jiného příslušníka Stříbrných perutí.

„Viděla jsem jen jednoho z nich,“ zašeptala jsem, protože pod námi právě vyšel na zápraží Anhin otec, aby donesl noviny. Jakoby samy od sebe se moje perutě ochranně sevřely kolem nás, abychom byli skryti před lidskými pohledy. „Taky má rudé perutě. Tvrdil, že se jmenuje Niklas Chrome.“

Aniž by se k nám vzhůru podíval, zmizel Anhin otec s novinami zpátky v domě. Rozevřela jsem perutě a ustoupila dozadu. Rileyho blízkost mě bolela, protože mi tak jasně sdělovala, čeho všeho jsem se zřekla.

„Niklas Chrome...“ zamumlal Riley a odhrnul si vlasy z čela. Nedbale vyplivl žvýkačku na neposkvřenou šterkovou cestičku pod námi a vytáhl z balíčku novou. „Myslíš, že by nám tenhle Niklas Chrome pomohl?“ zeptal se a strčil si do pusy žvýkačku vonící po mátě.

„Snad. Ale jak ho budeme hledat?“

Riley se zakabonil a nechal prasknout žvýkačkovou bublinu.

„Můžeme ho nechat, aby našel on nás,“ navrhl zamyšleně.

„Aby nás našel? Takže se máme ukazovat?“ To byl přece hloupý nápad! „A jak to chceš udělat, aby nás nejdřív nenašly Stříbrné perutě?“

Riley se zazubil a mrkl na mě: „Někdy... je prostě třeba jen trocha štěstí!“

